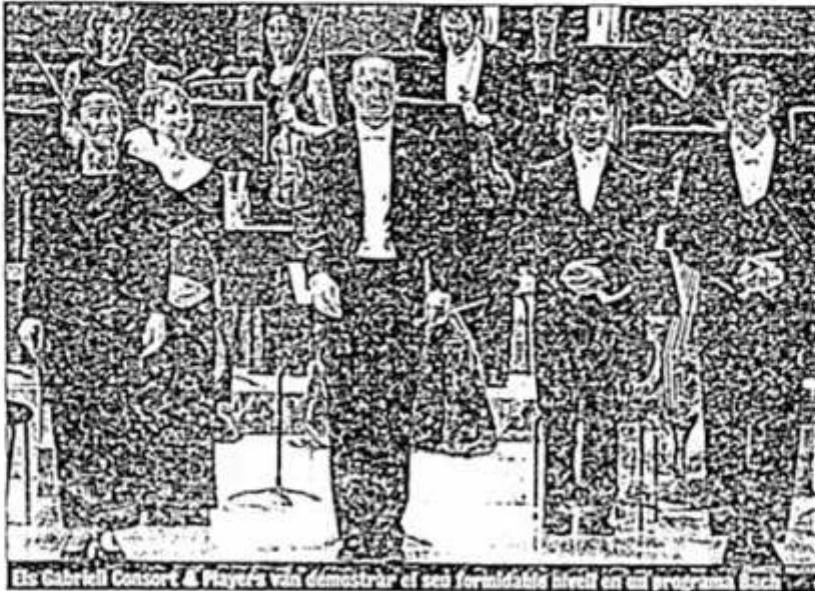

Setmana sacra

XAVIER CESTER

El Gabriel Concert & Players van demostrar el seu formidable nivell en un programa sacral.

Música Reservata va oferir una sessió de polifonia renacentista sota la direcció de Peter Philips.

És habitual que, per les dates de Setmana Santa, les televisions hispàniques ens tinguin de films de temàtica més o menys religiosa, des de clàssics inevitables com ara Ben-Hur fins a les noves superproduccions bíbliques, per a millor edificació moral de grans i petits, encara que aquests dies ho aprofitin per audir dels avantatges propis de mar i muntanya, o bé com a efecte colateral de la nova majoria natural que ens governa, les programacions concertístiques d'enguany estan plenes de música sacra, cusa que, ironies a part, no és en absolut rebutible, ja que un dels (pocs) motius benèfics de la religió cristiana institucionalitzada a estat la creació de grans obres d'art. Auditori XXI va ferir dues sessions del seu cicle de Música religiosa. Joan Cerezois que podríem denominar de sa agermanament atolicoprotestant.

El dia 17, la Sala Simfònica a tornar a evidenciar la seva pinable adequació per a un conjunt instrumental i vocal adult. Paul McCreesh va dirigir la vintena curta de músics al fons de l'escenari, amb els cantants davant, cosa que no va impedir que a orella li costés més que en altres ocasions de concentrar l'atenció. Per al programa açí que va oferir, el músic anglès, sense arribar a la radicalitat d'un Joshua Rifkin (una veu per part), va seguir una línia força minimalista i efectiu, amb només deu cantants al cor, inclosos uns pluricompleats solistes, en una sala menys vasta, el resultat hauria estat més convincent, però el nivell orquestral del Gabriel Concert & Players està fora de dubte. Després d'una voluptuosa simfonia de la Constantí num. 42, McCreesh va dirigir una lectura del Magníficat que només podem qualificar de supersònica, amb uns temps vertiginosos que més d'un cop van superar la fina línia vermella que separa la rapidesa de la precipitació. Que veus i instruments gairebé poguessin articular a aquestes velocitats és una prova més de la seva pericia tècnica, però el cronista ha de confessar que va tenir una sensació ambivalent entre el pur mareig i una incontrollable excitació adrenalínica.

Molt més equilibrat i satisfactori va ser el pas pel bellíssim Oratori de Pasqua, amb un McCreesh que va donar espai per respirar i observar el paisatge. La magnificència dels cors inicial i final no va estar gens compromesa per la limitació

d'efectius, mentre que, de forma individual, els quatre solistes van estar impecables: la lluminosa soprano Kimberly McCord, Robin Blaze, una de les recents i millors addicions al ric planter de contratenors britànics; i l'efectiu baríton Neal Davies (hi afegim la soprano Julia Gooding al Magníficat). Però si hem d'extreure un moment del concert per reservar a la memòria, seria l'Ària *Sanfte soll mein Toderkummer* que va bressolar el tenor Paul Agnew ben embolcallat per dues flautes dolces.

El dia 18, a la poc litúrgica Sala Polivalent, Música Reservata de Barcelona ofería una sessió de polifonia renacentista sota la direcció d'un dels grans especialistes

del gènere, Peter Philips. L'òpera mater de The Tallis Scholars va extreure del grup català un so precís i clarificador de les diverses línies, sense que puntuals vacil·lacions o una lleugera fatiga a la darrera peça del concert afectessin un rendiment global notable. Al programa, destacava la figura poc coneguda de l'andalús Rodrigo de Ceballos, amb una missa a partir del motet *Simile est regnum caelorum* de Morales (ofert com a pròleg) i una *Lamentació per a Dijous Sant*, dins d'una segona part, apropiada per a l'època en què estem, centrada en els textos del profeta Jeremies. La concentrada expressivitat de la peça de Ceballos i de la *Lamentació per a Divendres Sant* de Bartomeu Carceres con-

trastava amb l'exemple més florit de Juan Cordero de Padilla, amb una música ja anacrònica a mitjans del segle XVII. L'equilibri i dedicació de Philips i els seus cantaires van alleugerir un programa espès que va tancar amb *Adoro te*, de Joan Cerezois, com a pròleg.

MÉS BACH

La creixent presència dels grups historicistes ha fet que les grans orquestres simfòniques i les patums directorials abandonin el repertori barroc. El dia 16, l'OBC va presentar l'únic exemple de música de Bach de la temporada actual, el *Concert de Brandenburg* num. 2. Com ja hem comentat altres vegades, Josep Pons ha begut molt dels millors intèrprets

de música antiga, i ho va palesar amb una direcció lleugera i transparent, amb un quartet òptim de solistes extrems de la mateixa orquestra: Salvador Martínez (flauta), Dolors Chiralt (oboè), Vicent Oliver (trompeta) i David Ballesteros (violí). La matinal va prendre un gir definitiu cap al segle XX amb el *Concerto del Albayzín*, de Xavier Montsalvage, una atractiva partitura en què el compositor català juga amb les possibilitats sonores del clave, ja siguin de caràcter lúdic o de to més enigmàtic. Pons va conduir la peça amb mà ferma, mentre que Ursula Dutschler va ser una més que adequada solista, tot i que l'instrument, cedit per l'Acadèmia Marshall i, segons el comentari, emprat pel mateix Falla, va haver de ser amplificat, amb un resultat massa metàl·lic. Amb la *Sinfonia* num. 13 de Nostakóvitz, Pons va arrodonar la seva millor actuació davant de l'OBC i un dels millors concerts de la temporada de l'orquestra. El director de Puig-reig va plantejar una versió amb una lògica constructiva impecable, en cada tema, cada transició, cada climax era negociat de forma perfectament orgànica, sense ruptures ni caigudes del fil discursiu. Però inútil demanar la mala llet de les lectures sovintuoses, una espècie en extinció a aquesta que s'engrandeix la distància geogràfica i generacional respecte a aquella època, però la versió de Pons no es va quedar curta ni en brillantor ni en incisivitat. L'orquestra va sonar com en les grans ocasions, amb una corda d'inesperada presència i un metall contundent però cohesionat. Destaquem com Larry Passin va deixar notar la melodia inicial del clarinet i l'incansable flauti de Ricard Borrull, dins d'una fusta superlativa.

Tanquem quadern amb la fusta segons Sant Joan del dia 15 al cicle *Concerts Simfònics al Palau*. Juan José Mena en va dirigir una versió irregular, amb algunes articulacions curioses als cors, al capdavant d'una més que discreta Simfònica del Vallès i un discontinu Cor Madrigal. L'apropiat Evangelista de Lluís Vilamajó va haver de sortejat uns morosos recitatius, mentre que, de la resta de solistes, cal subratllar la bellesa de la veu del contratenor Carlos Mena (l'Ària *Es ist vollbracht*) va ser el millor instant del concert, la seguretat de la soprano Olatz Saitua, l'eficàcia del baix Pau Bordas i la correcció de Joan Cabero i Xavier Comoreza.